

Живял някога един старец. Той имал трима синове. Най-големият се мислел за голям юнак и умник, средният – също, а най-малкия смятали за глупав и го наричали Иванушка Глупака.

Посял веднъж старецът жито. Родило се добро жито, но някой се научил да идва посред нощ и да го газе.

Изведнџ, точно посред нош, дотърчала в житото една чудна кобила. Не кобила, а огън! Като тича – земята трепери, гривата ѝ – като златна, опашката ѝ – като пламък!

Захванала да яде житото, но не толкова го яде, колкото го тъпче.

Иванушка се промъкнал, скочил заднешком на гърба ѝ и се вкопчил в опашката. Приказната кобила се понесла като вихър над поля и гори, цвилела, скачала, мятала се, но Иванушка не се пускал.

– Синове мои – рекъл един ден старецът, – искам всяка нош да пазите житото и да ми заловите крадеца!

Най-големият син отишъл да пази житото първата нош, но сънят го налегнал. Заровил се в сеното и спал до сутринта, не видял крадеца.

Втората нош отишъл средният син, ала и той проспал цялата нош.

На третата нош дошъл ред на Иванушка Глупака. Отишъл той на нивата и седнал под едно дърво. Седи, не спи, сън не го хваща, крадеца чака.